

бѣше още дошелъ на себе си, когато усѣти нѣщо твърдо да се впила дълбоко въ тѣлото му. Силна болка го накара да се потопи въ водата. Но тамъ тя стана още по-остра, и той изкочи отново навънъ. Въртѣше се на всички страни, хвърляше се напредъ и назадъ, правѣше гигантски скокове. Цѣлото море около него се покри съ кръвъ и пѣна.

Но ето, страшното животно изригна пакъ блѣсъкъ и гръмъ. Китѣтъ усѣти нова болка и се отпусна зашеметенъ върху водата.

Следъ малко до ушитѣ му достигнаха познати викове. Той се вслуша и изтрѣпна.

— Хора! — извика той въ отчаяние.

И въ сщия мигъ издигна съ мжка главата си надъ водата: право къмъ него плуваха съ страшна бързина лодки, въ които имаше хора, въоръжени съ остри сѣчива. Явно бѣше, че тѣ го считаха за мъртъвъ.

Предъ очитѣ на умирающия китъ се мърна за последенъ пжтъ безкрайниятъ просторъ на океана, блесналъ за мигъ подъ слънцето. Дива яростъ закипѣ въ душата му. И когато една отъ лодкитѣ наближи до него, той събра сетне сили, направи бръзъ скокъ и съ единъ замахъ на опашката си разби лодката на части. Отъ другитѣ лодки се нададоха тревожни викове. Въ сщия мигъ новъ залпъ разтърси въздуха. И младиятъ китъ се изопна мъртъвъ върху водата.

Не мина много, и трупѣтъ му вече лежеше върху палубата на модерния китоловенъ параходъ. Наоколо моряци пушеха спокойно лулитѣ си и пресмѣтаха въ тонове цената на неговата масъ.

— Прекрасенъ младъ китъ! — забеляза единъ отъ тѣхъ — но скжпо ни струва той: за него загубихме трима китоловци.